

[Aksel Møller.]

den historiske årsag til inflationstendensernes gennembrud her i landet i virksomhed, en stadig automatisk stigning af pris- og omkostningsniveauet.

Jeg synes, det er med rette, det er blevet sagt, at tilhængerne af kreditudvidelsen, altså den højtærede regering, har bevisbyrden for, at den nødvendige arbejdskraft kan tilvejebringes, uden at der derved finder en yderligere stigning sted i omkostningsniveauet og en samtidig nedsættelse af det tempo, hvori anlæggene kan gennemføres. Jeg er ligeledes klar over, at en kreditbegrænsning, således som mit partis politik vil den, vil have til følge, at rentestigningen fortsættes, og jeg kan meget vel se, at en rentestigning ikke udelukkende frembyder fordele. Men hvis vi vil — og derom har vi jo hidtil været nogenlunde enige — forhindre en videre udvikling af inflationen, øve et tryk på omkostningsniveauet i nedadgående retning, bane vej for prisleddet og frigøre os for en lang række af de restriktioner, som den fortsatte inflation pålægger os, så er den eneste vej, jeg kender dertil, at man gør pengene mere værd, så at man frister befolkningen — den enkelte og erhvervsvirksomhederne — til at økonomisere med dem.

Det glædede mig i søndags i dagbladet „Politiken“ at finde en i høj grad interessant ledende artikel om disse problemer. Jeg vil gerne have lov til at nævne netop denne artikel. Med den højtærede formands tilladelse vil jeg citere nogle enkelte passager i denne artikel. Jeg citerer udtrykkeligt „Politiken“. Det er altså ikke nødvendigt for mig alene at hente synspunkter, der svarer til mit partis, fra „Berlingske Tidende“ eller „Nationaltidende“, men jeg kan glædeligvis også finde andre steder i den danske presse, hvor der med ansvarsbevidsthed tales om de økonomiske problemer. Artiklen er en replik til den højtærede finansministers opfordring til den danske industri om at gribe chancen nu. Den analyser efter min opfattelse fuldstændig rigtigt, hvilke fordele inflationen har haft for de dyrt arbejdende virksomheder og for de virksomheder, som alene indstiller sig på produktion for hjemmemarkedet, og hvilke vanskeligheder samme inflation skaber for den del af vor industri, som igennem eksportvirksomhed skal være konkurrencedygtig med den udenlandske. Ikke mindst det danske landbrug har i de sidste dage, dels i sine resolutioner og dels i udtalelser fremsat af en så kyndig mand som forstander Ridder fra Landøkonomisk Driftsbureau,

advaret i allerhøjeste grad mod alt, hvad der kunne føre til en yderligere stigning i omkostningsniveauet i Danmark, og det er derfor, forekommer det mig, rigtigt, at man har sin opmærksomhed henvendt på, hvorledes en kreditudvidelse kan føre til at skabe øget inflation, voksende omkostninger.

I fortsættelse af de betragtninger, hvormed „Politiken“ besvarer den højtærede finansministers opfordring til industrien om at gribe chancen nu, hedder det:

„Det er derfor med nogen betænkkelighed man konstaterer, at regeringen åbenbart er ved at betragte pengesanereringen som næsten gennemført. Det er rigtigt, at bankernes likviditet er væsentligt mindre end tidligere, og at obligationskurserne i længere tid har været for nedadgående, men er der nogen grund til at beklage denne udvikling, når alle dog er enige om, at den store likviditet og de høje obligationskurser var udtryk for økonomisk og finansiell usundhed?“

Jeg synes, at „Politiken“'s synspunkt her i høj grad er værd at lytte til og ikke mindst værd at lægge mærke til ved denne lejlighed, hvor vi er optaget af spørgsmålet om, hvorvidt vi skal gennemføre en udvidelse af kreditmulighederne i samfundet. Det er jo traditionel tale, at en rentestigning i særlig grad rammer byggeriet, og hver gang vi har drøftet denne sag, har hensynet til byggeriet været fremført som noget aldeles afgørende, der alene skulle kunne tvinge vor pengepolitik ind i en ganske bestemt, den højtærede regering velbehagelig bane. Dagbladet „Politiken“'s varme hjerte for et, endog meget intenst, byggeri tør vel ingen drage i tvivl. Det virker derfor velgørende i den samme artikel at se opmærksomheden henledt på, at der er omkostninger, som vejer tungere på byggeriet. Her siger bladet:

„Der er een omkostning, der for tiden vejer langt tungere på byggevirksomheden end en kvart procent mere eller mindre i rente, nemlig den tid, det tager at opføre et hus.“

Hvad er nu årsagen til, at et sådant stykke investeringsvirksomhed som at bygge boliger tynges af den økonomisk meget afgørende forlængelse af byggeperioden? Også på dette spørgsmål giver „Politiken“'s leder fra i søndags en forklaring, det er værd for os at lægge mærke til i anledning af de beslutninger, vi står overfor.

„Tid er penge“, siger Politiken, „intet er imidlertid mere sikkert end, at sålænge samfundets likviditet er tilstrækkelig stor til at finansiere det langsomme (og derfor dyrere) byggeri, og så længe der kan opnås